

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

L'INNOMBRABLE S'ESCAMPA

Aquesta és la setmana en què una xifra de tres dígitos quedarà vinculada per sempre al desballestament (provisional ?) de l'autogovern català. Per sempre serà el codi de la ignomínia. Figura escrit amb aquelles lletres daurades d'abans a les carpetes dels governants madrilenys, les que contindran els documents que detallaran com amollar la regió rebel. Tot i que molts encara imploreix canviar l'article maleït per unes eleccions autonòmiques, a hores d'ara penso que està tot dat i beneït. Som a dins d'aquesta demarcació política, en rebrem les conseqüències i, tal com s'ha plantejat, les limitacions arribaran a tots nivells, fins al format local d'allò que en deien l'autonomia. Sembla imparabile que en els pròxims dies el president de la Generalitat i el seu Consell Executiu seran destituïts i, si s'hi resisteixen, probablement detinguts. A partir d'aquí començarà la convivència de dues realitats, com en temps molt antics. Primer de tot, naixerà una forma de resistència de

format desconegut. En desco-neixem l'amplitud, les formes, la intensitat i el nombre de persones que s'hi implicaran de manera activa i, sobretot, de forma constant. I per l'altra, les noves autoritats que procediran a governar Catalunya vingudes des de Madrid o des de la distància. Destituït el Govern, tot seguit passaran la dalla al que s'anomena el *sottogoverno*. De seguit cauran persones com el major Trapero i molts altres. Potser tots els prop de dos-cents alts càrrecs que gestionen la Generalitat. Pràcticament tots són persones amb un alt nivell de compromís ideològic amb el sobiranisme. Són els que cada conseller nomena a partir d'una tria de factors que combinen la seva militància (i per tant l'obediència), el compromís amb un programa electoral i les capacitats de cadascun d'ells.

Treballar a l'administració amb un càrrec nomenat o de confiança deu ser un lloc de treball com qualsevol altre però tenint clar que té una duració molt determinada: una o dues

legislatures de mitjana. Molts seran destituïts i els que quedin al seu despatx tindran un gran dilema. Hauran de triar entre la seva plaça laboral i les seves conviccions per convertir-se en *còmplices* del control del Principat per part de l'Estat. Soraya Sáenz de Santamaría ha dit que tots els càrrecs o funcionaris que no compleixin ordres seran remoguts del seu lloc, sancionats econòmicament i, si cal, enviats a la Fiscalia. Històricament, la Catalunya Central sempre ha tingut una presència escassa en l'administració catalana. A manera de tria d'urgència, caldrà veure què passa amb l'aplicació del 155 i els pocs representants que tenim com la delegada de la Generalitat, la santpedorenca Laura Vilagrà. Política inequívocament independentista i militant d'ERC, tindrà els focus apuntant-la en el moment que s'aprovi al Senat i s'intenti aplicar. Dissabte, Rajoy va dir que passaria per sobre dels departaments d'Economia, Presidència i Interior. N'hi ha un altre del qual no s'ha parlat però aviat

serà al centre de l'huracà: el d'Afer Exteriors. L'actual ambaixadora *in pectore* a Berlín ho tindrà molt difícil per continuar. És l'alemanya de Cercs Marie Kapretz. La seva tasca és fer proselitisme de la independència als voltants del Bundestag i la Cancelleria Federal. En les mobilitzacions dels darrers dies els bombers s'han significat en les accions davant de les forces policials espanyoles. Estan dirigits pel berguedà Juli Gendrau. Caldrà veure què en fan. Són gent compromesa i reivindicativa que hauran de sentir allò que ha dit la vicepresidenta: «Qui no cregui, no cobrarà». És l'amenaça plana a sobre de tots els funcionaris que no obeeixin.

I al final de tot plegat, apareixen els socialistes *d'aquí*, alguns amb el carnet de militant cremant a la butxaca. La seva antigament poderosa Federació XI del PSC encara manté alguns alcaldes significats, com el de Castellgalí, Borredà o Bagà. A part d'una dimissió orgànica, de moment només la batllessa de Castellbell i el Vilar ha manifestat el seu rebuig explícit al 155. Callar o parlar per no dir res, aquesta sembla que és la qüestió.

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

LA VIDA SEXUAL DEL PSOE

No m'ho invento, creieu-me! I no cal ser gaire llest per saber que a tots els partits polítics neixen nens amb fluïdesa parlamentària... Home! O dona! Potser la Gabriel i la Reguant encara no s'hi han posat perquè, estampanant samarretes, tenen molta feina i només els queden minuts per un pim-pam. En canvi, la Colau ha aprofitat molt bé el seu pas per l'Ajuntament de Barcelona per engendrar (segurament a casa seva, però, com que té el marit a tocar, aneu a saber...) el seu segon xiquet. Són punts de vista! O posicions!

Bé, el cas és que, al títol, no m'he atrevit, per decòrum, a utilitzar la paraulota malsonant que un regidor del PSOE Canario, un

tal Zebenzuí Rodríguez (que els de casa seva devien tenir morenes el dia que el van batejar...), va publicar al seu WhatsApp. I el cas és que el mot esfereïdor no és el problema; la barrabassada és el missatge. En poc més de cinquanta paraules Zebenzuí és capaç de confessar-se autor de dos gravíssims pecatots d'abús de poder. Tan mal vistos a la llum del dia (perquè, de nit i d'amagatotis, qui més qui menys s'hi esmerça tant com pot) que els seus companys del PSOE Canario, si poguessin, l'haurien plantat d'espantaocells al cim del Teide. Perquè el mal polític és regidor de l'Ajuntament de San Cristóbal de La Laguna.

Aquí va el missatge: «Yo a follar... jejeje... con empleadas que

pongo yo y enchufo en el ayuntamiento...».

A l'estil Basté, horripilantíssim! I a sobre, pretén disculpar-se argüint que era una broma! Amb el mateix estil, súper mega molt repulsiu! Voleu dir que al PSOE Canario hi ha molts homes com aquest? No! Ni molt menys! Voleu dir que el PSOE Canario és un partit follador? No! Ni molt menys! Voleu dir que al PSOE Canario hi ha més militants que poden endollar dones per abusar sexualment d'elles? No! Ni molt menys!

Però el Zebenzuí és una empastifada oliosa. A més, l'individu és reincident: una estudiant de Ciències Polítiques de la Complutense també l'ha denunciat per assetjament sexual. I això és

només el que hem pogut saber, perquè el que deu haver fet...

Per tant, aquest electricista d'endolls canaris, com a reincident, fent d'espantaocells al Teide, es mereixeria que els voltors, per espantar-lo, l'inhabilitessin d'allò necessari per seguir delinqüent, almenys, quant a abusos sexuals. D'homes bons i dolents, n'hi ha a tots els partits. I de dones, també, però menys (vull dir als partits). Disculpeu-me un atreviment: hi ha partits que sembla que en facin col·lecció (i potser no em refereixo al PSOE Canario).

I és que en la vida privada, sense delinquir, tothom pot fer el que vulgui, però en la vida pública ningú no pot assemblar-se, ni de lluny, a cap heroi de les novel·les del marquès de Sade. A qui és al capdavant se li ha d'exigir un expedient immaculat!

ELECCIONS

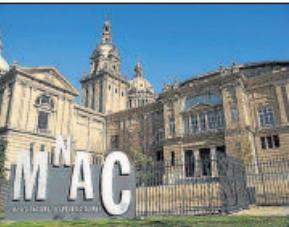
No és per amargar el dia; però gràcies a l'il·lusionisme d'uns i la manca de previsió dels altres, Catalunya tardarà molt temps a recuperar tres coses: els lligams socials, el prestigi i l'economia. La recessió és a la cantonada. Cada dia que passa, les notícies procedents de sectors molt diversos són pitjors: des de turisme fins a consum bàsic. Resulta ridícul que des de la Generalitat passin xifres de com estava l'economia abans de l'agost. Els resultats del passat no garanteixen res. És clar que hi ha persones a qui això importa una bleida. Estan disposades a sacrificar el seu bonus anual o una caiguda de la seva facturació si poden assolir l'objectiu desitjat. Tot és admirable. Fins i tot aspirar a quedar-se sense res a canvi d'una bandera. El problema és quan volen enxampar tot-hom. També és admirable i trista

la decisió que gent moltangoixada s'està fent: marxar, ja que consideren que no hi ha solució. Volen viure en un lloc on no ens passem tot el dia mirant-nos el melic i pensant

que bonics que som. També he conegut persones que consideren que ara no és el moment de baixar del vaixell, que s'ha de fer tot el possible per redreçar-lo, i fer-ho al més ràpid possible. Si ens allarguem massa en l'actual situació, més difícil serà després aixecar el cap.

És necessària la convocatòria immediata de noves eleccions a Catalunya i que els números parlin de debò. Tant la DUI formal, després de descobrir que tot era informal, com l'aplicació del 155, ens portarà a un atzucac de conseqüències imprevisibles. Mentre queda temps, hi ha esperança.

En els moments complexos és on haurien de sortir els lideratges sensats, capaços de dir: fins aquí hem arribat, prou. Fer el bé no costa res.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)